

SAMTIDIG med, at Rigsdagen aabnedes, havde Enslev igen bosat sig i København. Det smukke Landsted ved Furesøen, hvortil han for to Aar siden trak sig tilbage for at leve Resten af sit Liv som en fredelig Urtegaardsmand, havde han solgt, og af den store Almenhed opfattedes dette Salg som en ny Bekræftelse paa Rygtet om, at det var hans Hensigt ved første givne Lejlighed at styrte Tyrstrup for selv igen at overtage Magten.

Da Hr. Zaun stod foran Huset, hvor Enslev boede, og ude fra Kørebanen saae, at der var mørkt i Modtagelsesværelserne, vovede han sig ikke derop. Det var jo bleven silde. Maaske var den Gamle allerede gaaet til Ro.

Han havde just vendt sig skuffet bort, da en Automobil kom susende og holdt udenfor Porten. En høj Dame steg ud, og han genkendte hende straks i Lygteskæret.

»Undskyld! . . . Godaften, Frøken Evaldsen.«

Han havde stillet sig i Vejen for hende med Hatten i Haanden.

»Kære, er det Dem, Zaun! De gjorde mig forskrækket.«

»Undskyld . . . vil De sige mig, om De tror, at Enslev kan modtage mig iaften?«

»Nej, det er vist ganske umuligt. Jeg fik netop